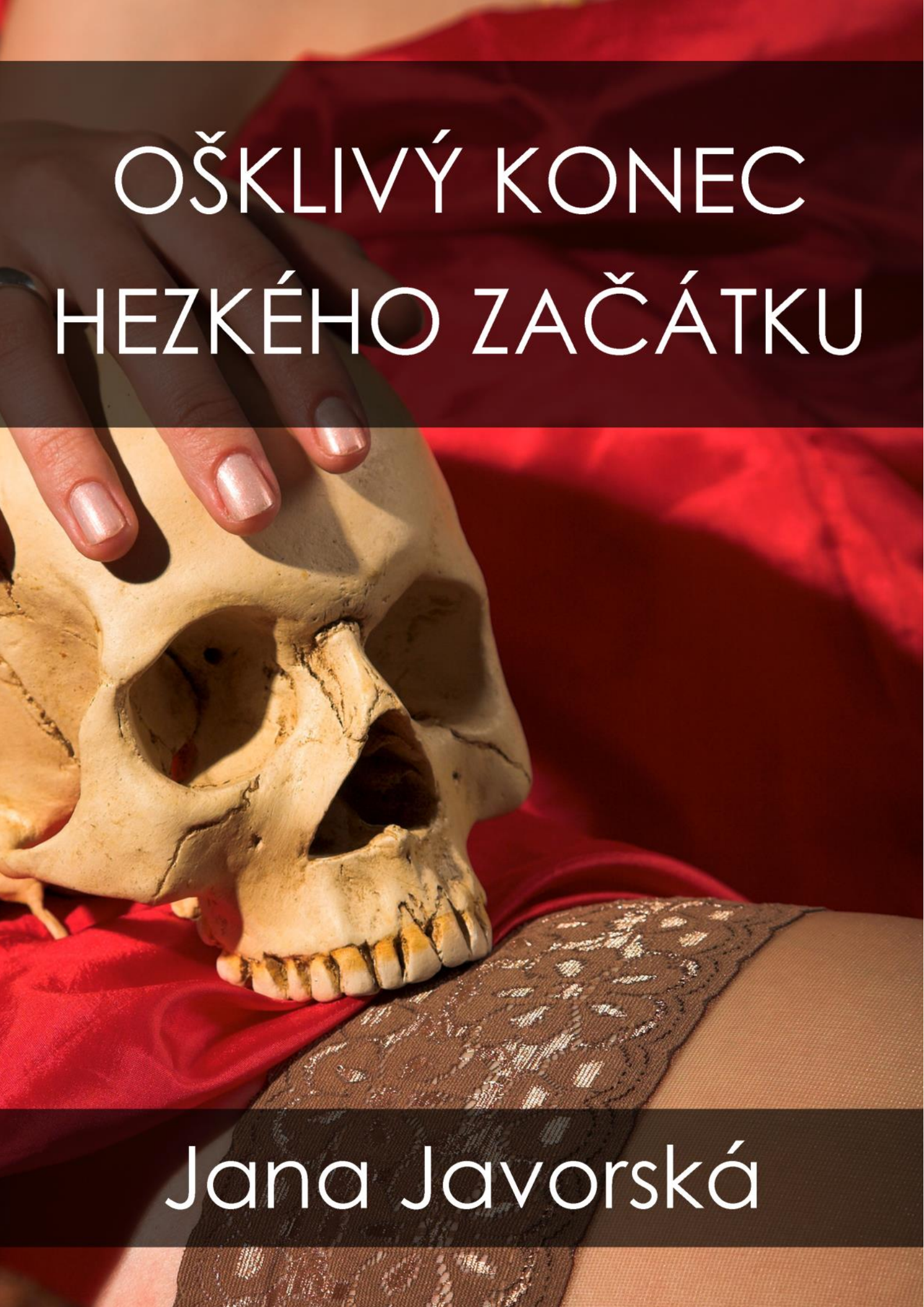

OŠKLIVÝ KONEC HEZKÉHO ZAČÁTKU

Jana Javorská

Jana Javorská

OŠKLIVÝ KONEC HEZKÉHO ZAČÁTKU

Copyright:

Autorka: Jana Javorská

Fotka na obálce: Vasiliy Koval

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-29-6 (ePub)

978-80-87976-30-2 (mobipocket)

978-80-87976-31-9 (pdf)

KAPITOLA 1.

Sedím v autě před naším domem a přemýšlím, zda mám vůbec vystoupit a jít domů, nebo se sebrat a na věky zmizet někam daleko. Vím, že mě zase sledoval. Každý můj krok monitoruje jako agent StB disidenta.

Čeká mě hodinový výslech, proč jsem zrovna dneska musela jet na návštěvu ke kamarádce, co jsme si říkaly, v kolik jsem odjela, zda jsem se někde stavěla a proč jsem raději nezůstala s ním doma. Dohání mě k šílenství svým věčným stihomamem.

Přestože jsem svoji návštěvu avizovala měsíc dopředu, nevyhnula jsem se tomu, že se za mnou vydal a musel zkontrolovat, zda jsem opravdu tam, kde jsem předem hlásila. A to ještě neváhal telefonicky zjistit, zda jsem opravdu u kamarádky. Minimálně třikrát jí během těch dvou hodin, jež jsem měla vymezeny na návštěvu, zavolal a chtěl mě k telefonu kvůli nějaké stupiditě. Přitom seděl v autě před domem a hlídal, jestli do domu nejde ještě někdo jiný, koho bych tam snad mohla potkat.

Nevím, jak dlouho jsem schopna tento psychický nátlak snášet. Ještě, že už je syn dospělý. Jednoho dne se sbalím a uteču.

Nikola zkontrolovala ve zpětném zrcátku svůj make-up. Přičísala si svoji blond'atou hřívu a vystoupila z auta. Na svých 43 let vypadala úchvatně. Měla štíhlé tělo a dlouhé nohy, za které by se nemusela stydět žádná modelka.

S nechutí odemkla domovní dveře a stoupala po schodech do třetího patra jejich malého paneláčku uprostřed vesnice. Odložila si v šatně, opatrně nakoukla do obývacího pokoje a pozdravila.

Její manžel Radek seděl na gauči a s láhví piva v ruce sledoval televizi. Košili měl rozepnutou až k pupku, který mu vylézal přes montérky. Na postupující pleši se blyštělo několik kapek potu, jak spěchal rychle po schodech, aby byl doma dřív než Nikola. Zřejmě byl s výsledkem sledování spokojen, neboť se kupodivu dnešní výslech nekonal.

Nikola si v duchu oddychla a s otázkou, zda chce ohřát večeři nebo zda už jedl, odešla do kuchyně. Když se nedočkala odpovědi, vrátila se do obývacího pokoje a zeptala se znovu. Na manželovo „Hmm,“ už začínala být alergická. Raději se tedy zeptala znovu, jak to bylo myšleno.

„Ohřej mi to.“ Houkl bez zájmu a dál nespouštěl oči z televize.

Nejraději by mu do jídla naplivala. Chová se k ní, jako kdyby byla jen obyčejná služka a ne vysokoškolsky vzdělaná inženýrka. Možná zrovna to bude důvodem jeho změny chování v poslední době. Dokud ještě dálkově studovala a neměla titul, bylo vše v pohodě a choval se k ní jako k sobě rovné, ale v momentě, kdy odpromovala, se z něho stal necitelný tyran. Stále ji za něco peskuje a hledá chyby tam, kde nejsou. Když dodělávala poslední rok, bylo mu jedno, že je všude nepořádek a že nemá vyžehlené montérky. Dokonce i k večeři mu stačil jen chléb s máslem a pár koleček salámu.

Najednou vyžaduje každý den teplé večeře a byt jako ze škatulky, přestože dobře ví, že Nikola chodí z práce později než on a to ještě musí při cestě nakoupit.

Přes to všechno ho stále miluje. Jakýkoli pokus o konverzaci na téma manželství Radek odmítá. Prý si na něm jenom hledá mouchy, aby si mohla hledat místo něho náhradu. Není jí dost dobrý, když je jenom obyčejný elektrikář.

Ovšem na podobné výjevy už je alergická. Nemá už sílu, dokola se s ním dohadovat a přesvědčovat ho, že se na jejich vztahu z její strany nic nezměnilo. Zřejmě mu to dělá dobře, když mu to omílá pořád dokola a vypočítává všechny jeho dobré vlastnosti, kvůli kterým by ho přeci nikdy nemohla opustit.

Ted', když konečně dokončila školu a má zaměstnání, které ji baví, a konečně má i vyšší příjem, takže si mohou dovolit každý rok dovolenou v zahraničí, nemá chuť ji trávit zrovna s ním. Aby jí počítal, kolik dnes snědla zmrzlin a

kolikrát si dala na ulici pizzu, či výčitky kvůli vstupnému. Přeci si nemohou dovolit takový luxus, jako je jít do galerie nebo do muzea, to je jen zbytečné mrhání peněz.

Nejraději by odjela někam k moři a sama. Mít dva týdny dovolené a klid. Představa, že by si mohla dělat, cokoli by se jí zlíbilo, jí vykouzlila na tváři úsměv. Určitě na tom bude muset zapracovat. I když je téměř jisté, že po návratu by ji čekal okamžitý rozvod. Pro tentokrát to hodila za hlavu. Tak ať, ale představa je to úžasná.

„Prosím tě, můžeš mi říct, čemu se tak blbě usmíváš?“ přistihl ji při hříšné myšlence, když mu servírovala večeři až pod nos. Úsměv jí okamžitě zamrzl. Položila příbory a raději mlčky odešla do kuchyně. Nejraději by mu bodla vidličku do zad. A dost! Právě toho začíná mít plné zuby.

Zítra si určitě zajde do cestovní agentury a vybere si pro sebe nějakou krásnou dovolenou, kde bude jen relaxovat a nikdo jí tam nebude diktovat, jak se má tvářit.

„V jaké cenové výši byste si vaši dovolenou představovala?“ zeptala se pracovnice cestovní kanceláře a mile se na Nikolu usmívala. Ta nejprve netušila, ale poté, co jí byly nabídnuty varianty možných výhod, rozhodla se pro lákavou nabídku all inclusive.

Stejně si na to bude muset vzít půjčku, o které se manžel nikdy nesmí dovědět, protože on sedí doma na penězích a pravidelně jí vyčleňuje sumy na nákup a běda, když se nevejde do rozpočtu. To pak následuje hodinové kázání o její ne hospodárnosti.

A přitom kdyby si občas neschovala nějakou tu korunu bokem, chodila by oblékaná jako poslední bezdomovec. U nich na vsi by se to možná ztratilo, ale do práce musí chodit oblečená reprezentativně. Další položka na dlouhém seznamu záporů její osoby, se kterými se Radek stále nemůže smířit. Neustále se kvůli tomu hádají.

„Doporučila bych vám Sardinii. Letecky, all inclusive a slevu 30% za včasnou rezervaci, pokud zaplatíte do týdne zálohu 5.000,- Kč na osobu. Jaký si přejete pokoj a kolik osob mám počítat?“

Nikola chvilku přemýšlela. Už už chtěla říci automaticky 3 jako pokaždé. Jenže to bylo naposledy, kdy bylo jejich synovi 15 let a už tehdy měl výhrady k tomu,

že dovolená s rodiči bude zaručeně „děsnej voprúz“. Příští rok mu bude 23 a od té doby, co mu koupili vlastní garsonku, se ukáže jen tehdy, kdy mu docházejí peníze a je do výplaty daleko.

„Pojedu sama.“ Vyhrkla náhle a dokonce se podivila tomu, jak ta věta vyřčena nahlas podivně zní.

Za okamžik už vycházela ze dveří cestovní kanceláře s úsměvem od ucha k uchu a s potvrzenou objednávkou zájezdu letecky na dva týdny na Sardinii do hotelu ve městě Cagliari na samém jihu ostrova. Už se nemohla dočkat. Sice jí ještě několik měsíců do vysněné dovolené zbývalo, ale už tak to byla na čas její vstupenka mezi svobodné lidi.

Vrátila se do kanceláře a ihned doklad o zaplacení a objednávku schovala do šanonu, aby na to její manžel nemohl přijít. Kdykoli ji teď naštvě, bude vědět, že myšlenka na dovolenou ji vždy uchlácholí.

Do konce pracovní doby už nedělala nic jiného, než surfovala po internetu a prohlížela si pláže v okolí města Cagliari a zároveň hledala památky, kam by si mohla zajít na procházku a za kulturou.

Cítila se neskutečně šťastná, jako by jí znovu narostla utržená motýlí křídla.

Té noci nebyla schopna zavřít oči a spát. Stále se převalovala na posteli a v myšlenkách se toulala středomořskými uličkami hlavního města, posedávala v kavárničkách a povalovala se na pláži.

Když konečně usnula, měla nádherně živý sen a po probuzení chvilku netušila, zda je to skutečnost nebo ne. Ovšem hartusení jejího manžela ji přivedlo rychle zpět do reality.

„Už aby byl červen.“ Povzdechla si v duchu.

Dny se neskutečně vlekly. Jakmile se člověk na něco těší, tak to vůbec neutíká. Ale na druhou stranu, to byla berlička, která ji držela při životě ve chvílích, kdy už zoufale hledala cestu kudy kam.

Radkovy útoky se stále stupňovaly. Jako by cítil, že vůči nim už pomalu otupěla. Čím méně na ně reagovala, tím nepříjemnější byly. Sex už byl jenom bez něžností a bez přede hry, které jsou pro ženu tak důležité. Navíc Radek začal chodit do hospody a vracel se domu opilý čím dál častěji.

V ten moment, kdy přišel v takovémto stavu domů, si obyčejně nebral servítky a ihned se na ni vrhnul jako zvíře. Zprvu se bránila, ale sklídila z toho jen šrámy. Později si zvykla jen mlčky trpět a slzet tiše do polštáře. Neměla šanci se mu ubránit. Navíc na ni řval sprostá slova a snažil se ji co nejvíce ponížit.

Pokud náhodou zjistil, že pláče, končil akt slovy:

„Neřvi náno, můžeš si za to sama.“

Situace byla zoufalá. Když ji nesledoval na každém kroku, tak seděl v hospodě a opíjel se. Párkrát se stalo, že přišel na návštěvu její syn Petr a tehdy manžel zaplul rovnou do ložnice a vyšel z ní až ráno. Nikola ho omlouvala, že je unavený z práce, aby Petr nic nepoznal. Vždy ho pak přemlouvala, ať chodí domů častěji, že se jí po něm stýská. Ale ten vůbec netušil, že by se doma dělo něco špatného.

A tak dál domů chodil jen na skok a Nikola se modlila, aby nějak přežila dobu do dovolené. Dokonce se i rozhodovala, zda neutéct do ciziny natrvalo.

Jenže dobře věděla, jaký je její manžel blázen, a věřila, že je schopen si pro ni dojít až na kraj světa a přitáhnout ji domů za vlasy jako v pravěku. A tak se dál chlácholila cizokrajnými obrázky a vidinou několika svobodných dní, i kdyby ji to mělo stát život.

KAPITOLA 2

Konečně se dočkala! Doplatila zbytek dovolené a příští týden ve středu odlétá. Den D se blíží. Je z toho rozrušená tak, že se jí třesou ruce. Snad to na ní manžel nepozná, až se vrátí domů.

Koupila si nový cestovní kufr a jedno menší příruční zavazadlo a schovala si je v kanceláři. Tohle by doma určitě sotva byla schopna vysvětlit.

„Prosím, příjemný let vám přeji.“ Úřednice jí vrátila pas a Nikola pomalu procházela branou směrem k přistavenému letadlu.

Hurá, je odbavená a odlétá. V práci dala kolegyni pokyny, aby zítra zavolala manželovi domů, ať ji zbytečně nehledá, že musela nutně odjet na služební cestu mimo republiku. Sice bude prskat jako lama, ale v tuto chvíli jí to bylo úplně jedno. Jen si vychutnávala ten slastný pocit svobody.

Za několik hodin už se bude rozvalovat na pláži a užívat si sluníčka. Telefon nechala pro jistotu vypnutý v kanceláři a vzala si jen služební, o kterém manžel nevěděl. Aby nebyla úplně bez spojení a pro všechny případy. V letadle vyhledala svoje sedadlo a s potěšením zjistila, že je hned u okénka.

Připravila si sáček cucavých bonbonů a dva časopisy, aby se během letu nenudila. Kabelu uklidila nad hlavu do prostoru pro zavazadla a čekala, až se letadlo rozjede. Za chvíli se objevila letuška a dala všem cestujícím patřičné instrukce. Nikola si zapnula bezpečnostní pás, rozbalila bonbon a během pár minut už letadlo rolovalo po ranveji.

Kochala se krásou přírody pod sebou. Jakmile se dostali na letovou hladinu, otevřela časopis a začala v něm listovat a hledat něco zajímavého ke čtení. Let probíhal v pohodě a bez turbulencí a ona na chvíli usnula. Když se probudila, letuška právě nabízela cestujícím pití a kávu. Poručila si vodu a chvíli konverzovala se starším pánem, který seděl na vedlejším sedadle.

Cesta jí příjemně ubíhala a brzy už nalétávali nad hlavním městem Sardinie a zároveň přístavním městem Cagliari. Z výšky to byl úchvatný pohled na všechny ty lodě a jachty tam dole zalité slunečními paprsky a třpytící se vodní hladinu.

Letadlo hladce přistálo a cestující se rozutekli do přistavených autobusů, které je odvezly do hotelových komplexů. Do toho jejich se projíždělo kovovou tepanou branou zasazenou po obou stranách do kamenného sloupoví. Cesta k hlavní budově byla po pravé straně lemována řadou pestrobarevných oleandrů. Nalevo se rozléhal prostorný komplex několika bungalovů. Mezi tím vším se proplétala změt' cestiček dlážděných kameny. Na zeleném trávníku dekorovaly budovy kvetoucí keře a mezi tím malé okrasné palmy seděly po stranách cestiček jako trpaslíci. Od hlavní budovy s recepcí pokračovala cesta na nedalekou pláž, kterou bylo možno vidět už od hlavní brány.

Nikola se ubytovala, zjistila vše nezbytné k pobytu a hned se vydala na pláž. Vyšla si nedaleko po okolí, aby si vše důkladně prohlédla a udělala několik fotek. Prohlídla si všechna úchvatná zákoutí členité pláže, která se táhla daleko od jejich hotelu a když dostala žízeň, usedla v malé kavárničce při výstupu z pláže. Jakmile se občerstvila, vydala se zpátky, ale tentokrát po chodníku, který se táhl jako promenáda podél silnice, jež lemovala pláž.

Aniž by se musela ptát na cestu, došla zpátky procházkou až do hotelu. Přišla zrovna ve chvíli, kdy se začala podávat večeře. Číšník ji uvedl k jejímu stolu a popřál jí dobrou chuť. Celkem obstojně zvládala několik základních frází v italštině, ale bála se, jak se domluví, pokud bude muset řešit něco složitějšího.

Ze školy si ještě pamatovala pár základních pravidel gramatiky, ale tušila, že mluví jako Vietnamec na tržišti. Pro jistotu s sebou všude nosila slovníček jako poslední záchranu. Na vysoké sice dělala zkoušku z italštiny, ale také to nebylo nic moc. Ale teď jí to bylo jedno. Hlavně, že je na dovolené. Při nejhorším se vždycky domluví anglicky.

Každý den objevovala něco nového. Někdy si vzala taxi a zajela si do centra města a prohlédla si památky, které jí doporučili na recepci hotelu. Jindy se jen tak toulala po přístavu a pozorovala lodě, kotvící u mola. Nejraději však ležela na pláži pod slunečníkem a četla některou z knih, které si před odjezdem

zakoupila a stáhla do čtečky, aby měla dostatek krmiva pro mozek – jak s oblibou říkávala.

Milovala knihy. Přečetla jich spousty a ráda si občas zašla do knihkupectví a listovala novinkami. Pokaždé si nějakou koupila a nesla ji domů jako svátost. Ihned se do ní začetla a nepřestala, dokud ji celou nepřelouskala. Ovšem během dálkového studia vysoké školy neměla na čtení knih ani trochu času, protože veškerý volný čas trávila učením.

Ted' byla nesmírně vyprahlá po všech těch novinkách, které jí mezi tím utekly a tak si raději koupila čtečku, aby je měla všechny pěkně pohromadě a mohla si je kdykoli pročitat, aniž by s sebou vlekla lodní kufr, do kterého by se jí všechny vešly.

Zrovna se povalovala na pláži a nechala slunce, aby laskalo její ladné křivky. Jen slunečník jí stínil kolem hlavy, aby si mohla pohodlně číst a neoslňovaly ji paprsky.

„Signorina“ uslyšela za sebou náhle mužský hlas. Otočila se a spatřila muže, jak tam stojí a podává jí šátek, který odnesl vánek, když se začetla do knihy.

Byl to pohledný, vysoký Ital. Vlasy se mu vlnily kolem uší a neposlušný pramínek mu stále padal do obličeje. Modré oči mu svítily na dálku, jakoby ani nepatřily k jeho jižanskému vzhledu. Rukávy bílé košile byly vykasané až k vypracovaným bicepsům. V levé ruce držel mokasíny a džíny měl vyhrnuté nad kotníky.

„Oh, grazie molto bene.“ Usmála se na něho a vzala si zpět svůj šátek a posadila se.

„Disturbo?“ (neruším) zeptal se.

„Non fa niente.“ (to nevadí). Usmívala se na něho.

Přisedl si vedle ní do písku a zjevně chtěl konverzovat. Nikola vyplašeně honila v hlavě zbytky frází.

„La straniera?“ (cizinka) vyptával se dál.

„Sì, ceca.“

Jeho modré oči se rozzářily a začal se smát. Nikola nechápala, co je na Češích k smíchu, ale vzápětí jí to vysvětlil.

„Jsem Riccardo – napůl Ital, napůl Čech. Rád vás poznávám.“ Nepatrně se uklonil.

„No vy jste dobrý. Já tady žhavím mozek a vy si klidně mluvíte česky. To jste mě dostal. Mimochodem jsem Nikola.“ Podala mu ruku a on jí jemně potřásl.

„Nedáte si cappuccino nebo něco k pití? Zvu vás.“

„Sem moc Čechů nejezdí, spíš Němci a Rusové, ale Češi jen málo.“ Pokračoval v kavárně na pláži, kam se spolu přesunuli.

„Je to tu báječné. Vy tady bydlíte?“

„Ne, pracuji nedaleko odsud. Mám tady firmu, která zajišťuje zásobování do kaváren na pláži, a občas sem chodím na kontrolu, abych měl přehled. Zimu trávím většinou v Praze nebo Plzni. Mám tam malý byt, a když jsem tam, pomáhám ve volných chvílích příbuzným v pizzerii, hrozně mě ta práce baví. Jinak obchoduji i v Čechách, obstarávám tam několik rodinných firem.“

„Co na to vaše rodina, to se pořád stěhujete sem a tam?“

„Nemám nikoho kromě rodičů v Itálii. S manželkou jsem se rozvedl před dvěma lety a děti jsme neměli. A vy jste tu sama nebo s rodinou?“

Nikola chvíli váhala s odpovědí, ale pak s potěšením dodala:

„Utekla jsem manželovi na chvíli pryč, abych si od něho odpočinula. V tuto chvíli asi pěkně zuří, ale mě je to fuk. Jsem pod stálým psychickým nátlakem. Mám pocit, že žárlí na to, že jsem si udělala vysokou školu a mám větší příjem než on. Neustále mi otlouká o hlavu, že on je jen obyčejný elektrikář. Jako by na tom snad záleželo.“

„Tak to vám nezávidím a zároveň vás obdivuju, že jste se vzepřela. Tady to chodí trochu jinak. Ale já žil většinu života v Praze, takže vím, jak to u vás chodí. Moje žena byla také Češka, ale nějak jsme si nerozuměli. Ta zase naopak pracovat moc nechtěla, ale zato peněz utrácela čím dál víc.“

Když už jsem jí odmítl platit její nákupní záchvaty, našla si jiného sponzora a odstěhovala se. To už jsem ale bydlel tady. Ani nevím, kde je jí konec. Nezajímá mě to.“

„A co děláte, když zrovna nepracujete a nesvádíte na pláži cizinky?“ zeptala se provokativně.

Riccardo se rozesmál.

„Budete se možná divit, ale ač Ital, nemám na ženy moc času a za poslední dva roky jsem nepotkal žádnou, která by za to stála. Navíc miluju motorky a

kdykoli můžu, obléknu si výstroj a nastartuju svoji Yamahu a jezdím po ostrově.

Je tu spousta krásných zákoutí a stále je něco nového k objevování. Nejsem žádný Sardo, jak říkají místním, ale jsem ze severu Itálie a sem jezdím jen za prací. Tady na ostrově je moc krásně a nedá se to srovnat se střední Evropou.

V zátoce mám malou jachtu a svoje volno dělím mezi ježdění po kopcích a rybaření na jachtě. Kdybyste měla zájem, můžu vám ji ukázat nebo vás svezu po ostrově. Pokud se ovšem nebojíte motorek.“

Seděli tam a povídali si a Nikola úplně zapomněla, že je čas oběda a že se musí vrátit. Už dlouho jí s nikým nebylo tak dobře. Dověděla se o Sardinii spousta věcí a domluvili se na další den, že ji Riccardo provede po památkách. Sama toho nezjistí tolik, jak s kvalitním průvodcem, který rozumí místní řeči.

Zbytek dovolené trávili spolu po různých výletech, jak na motorce po souši, tak lodí na moři. Nikola byla v sedmém nebi. Riccardo vždy ráno pracoval a odpoledne si ji vyzvedával v hotelu a vymýšlel pro ni nejrůznější výlety.

Milovala toulky krajinou, kde voněla spousta oleandrů nejrůznějších druhů a barev. Rostly téměř všude jako plevel. Lemovaly silnice a zdobily zahrady domů. Jejich barevnost byla úchvatná. Nikola by si je nejraději vzala domů a zasadila na zahradě.

Brzy cítila, jak se v ní rodí city, kterých se bála, ale které už tak dlouho nezažila. Riccardo byl milý a pozorný a při poslední vyjížďce jachtou podlehl jeho šarmu a sama ho políbila. Promilovali potom celé odpoledne na jachtě a na pevninu se vraceli pozdě v noci. Zbývaly jí poslední dva dny pobytu.

Poslední den ji Riccardo vyzvednul hned ráno po snídani a odvezl ji na piknik za město. Na rozloučenou jí věnoval zlatý řetízek s přívěskem slunce. Nikola slzela dojetím.

„Uvidím tě ještě někdy?“ Ptala se ho, aniž by chtěla znát pravou odpověď.

„Pokud na mě počkáš do vánoc, tak určitě. Práce mi tady končí posledního listopadu a pak se vracím do Prahy. Nebudu ti slibovat, že za tebou přijedu dřív. Nevím, zda bych to mohl dodržet, už tak jsem ve skluzu s prací. Navíc

bych ti nerad přiděloval problémy, až budeš doma. Ale zároveň doufám, že mi budeš každý den posílat email. Abych se tu nezbláznil steskem po tobě.“